

הצעות לרגלמנט האספה הכללית

- (1) כל שאלה מובאת בפני האספה הכללית רק על ידי מוסד.
- (2) כל מוסד חייב להציג לאספה כל שאלה המוצגת לפניו על ידי חבר גם, אם יחסו לשאלה זו שלילה
- (3) לכל חבר ישנה הרשות להציע כל מיני הצעות בקשר עם שאלות שהובאו לדיון, חוץ מהצעות הקשורות עם השקעות כספים נוספות. (הצעות כאלה מוכרחות להתברר קודם במוסדות המתאימים).
- (4) ביחס לכל הצעה ניתנת רשות- הדיבור רק לשני חברים: אחד בעד ואחד נגד, חוץ ממקרים שהאספה הכללית מגדילה את מספר הנואמים.
- (5) כל נואם מוגבל בזמן של עשרה רגעים ויכול לדבר רק פעם אחת. מאפשרים לחבר מחוץ לנאומו גם הערה בגבולות של 3 רגעים וגם הערה מעשית בתוך דבריו של נואם אחר הכוללת לא יותר משניים-שלושה משפטים. (הערה מעשית: בירור איזו שהיא עובדה, כגון הכחשת עובדה, או הודעה על דבר שלא היה ידוע לנואם).
- (6) בתפקידו של היושב- ראש להפסיק חבר, שאינו מדבר לעצם הענין, או שדבריו הם מחוסרי-תרבות.
- (7) במקרה של אי-הכנעה ליושב- ראש יש לו רשות אחרי שלוש התראות לסגר את האסיפה, ואם היא נמשכת הלאה החלטותיה הן בלתי- חוקיות.
- (8) האספה נחשבת לחוקית בנוכחות של לא פחות משלשים חבר.
- (9) שינוי החלטה קודמת יכול לבוא רק על ידי הסכמת שני - שלישי מהחברים הנוכחים באספה.
- (10) שאלה שדורשת פתרון תכופ ולא קבלה אותו באשמת האספה במשך שבועים, הרשות בידי המוסד להחליט עליה בעצמו.

ח. מוזל

7.2.1935

לבירור שאלת ה"סניטר"

כידוע אין דרכי ומנהגי לנאם באסיפות, למרות שלפעמים יש ותוקף אותי הרצון להביע דבר מה המעיק על הלב, אבל סוף סוף אני לא אומר מה שצריך להאמר ועובר בשתיקה על הנדון. אבל הפעם אני לא יכול להבליג על רצוני מלהביע את דעתי בשאלה הנוגעת עד נפשי, אם לא בנאום באסיפה, ביומן, כי היא היא מטרת היומן.

לפי דעתי, שאלת הנקיון בקבוצתנו לא תמצאה את פתרונה כל עוד שיחס החברים לענף זה לא ישתנה, וכל עוד שיחשבו את הנקיון לצורך ממדרגה שניה, ואז לא יתכן שיתפלט מפי מי שהוא ש"העבודה הזו עלתה ביוקר גדול" ואם הביע מי שהוא את דעה זו, מי יגיד לנו שהדעה הזו לא עלתה על לב עוד חברים והם רק מסתפקים במחשבה? על כן אני מוצא לנחוץ לגולל כאן קצת מפרשת ה"סניטריה" אשר עבדתי

בה במשך כמה חדשים והשקעתי בה כל כך הרבה עבודה ומרץ. מי ששומע באסיפה שמספיק שני ימי עבודה בשבוע לסניטריה יכול לחשוב שמה שהיה צריך להעשות בשני ימים עשיתי בשבוע שלם, זאת אומרת שלא הוצאתי את העבודה הדרושה ליום ועשיתי את מלאכתי רמיה, ועל כן עלתה העבודה ביוקר גדול. לכן עלי להודיע שהמקומות שטפלתי בהם היו מוזנחים ועזובים במשך שנים, והיות שרציתי פעם אחת לעבור על אותם המקומות באופן מסודר ואחר כך לשמור עליהם שלא יתלכלכו שוב פעם, על כן עלו בכל כך הרבה זמן ועבודה, אבל בעצם לא עבדתי פחות ממה שחבר אחר עובד שזה יוצא לדברי החבר בעל המקרא הנ"ל, ולדעתו היתה העבודה הנ"ל עבודת חנם לו לא נקיתי אותם המקומות עד היסוד, ומהשיטה הזו לא אזוז.

ובכן, כפי שידוע בחרו אותי שוב לתפקיד הזה, על כן אני מודיע שאין באפשרותי לעבוד בעבודה שיוכל מישו להפחית את ערכי. לעת עתה אני יכול עוד לעבוד בכל עבודה שתהיה. אני גם מוכן

YHM

עמוד 185 ביומן

להכנס לרפת לעבודה קבועה, ואני מציע לקבוצה שתבחר במקומי בחבר אחר, כי לפי דעתי לא תהיה עבודתי פוריה בענף זה במצב רוח הזה שאני נתון בו לרגלי אותן הדעות על עבודתי בנקוי. וגם הקבוצה צריכה להיות מעוניינת שהעבודה תהיה לפי רוח ורצון החבר, כי אחרת העבודה היא רק למעמסה גם לא מספקת את בעליה וגם לא פוריה והיא רק למורת רוח, ואז טוב לה שלא תהיה משתהיה. אני חושב שהחברים יבינו לרוחי ויאפשרו לי לעבוד במקום הרצוי לי ולעזור לי להתערות בקבוצה כי סוף סוף שאלת מקום עבודה רצוי לחבר, היא קובעת גם את מקומו בקבוצה.

שלמה פלק

קרית-ענבים 7.2.1935

YHM

עמוד 186 ביומן

לקביעת מספר החברים בקבוצה

בזמן האחרון שוב הוכנס ויכוח ער ביחס למספר החברים שצריכים להיות בקבוצה ואופן קבלתם. במקום לברר את השאלה מכל צדדיה, הוכוח קבל צורה בלתי רצויה. יותר מדי בלט וכוח אישי בין חברים שונים ולא הובעה השקפה ברורה ונכונה על המשק והקבוצה.

עוד לפני שנתיים, הרבה זמן לפני שבאה אלנו קבוצת אביב, בסקירה שלי באסיפה השנתית על מצב הקבוצה, אמרתי שהמשק שלנו זקוק לתשעים עובדים, והמשק גם יוכל לכלכל אותם. אז היינו חברי הקבוצה לערך 50-60 חבר. רק מעוט קטן היה בדעה שהקבוצה שלנו יכולה להסתפק בהכנסת רק 10 חברים.

זה מספר שנים שאנו נמקים מחוסר חברים עובדים במשק. שנה אחר שנה עברה, ואנו חיינו בתקווה שסוף סוף נצליח להגדיל את הקבוצה ונוכל לצאת למרחב. הטב זכורים לי הערבים שבהם דברנו והתוכחנו על עבודה שכירה, ולא רחוק הוא הזמן שעבדו אצלנו פועלים שכירים משלושה עד שבעה חברים במשכורת שמנה. כשכל העבר הקרוב עובר לנגד עיני, אני מאז חדלתי להבין מה רוצים החברים.

יש חברים המדברים על צמצום החזית, הקטנת ענפי המשק, ואז לדעתם לא נצטרך לקבל חברים חדשים ונוכל לחיות חיי עושר והכול יהיה מסודר. היה מהנכון, לו החברים האלה, היו פעם אחת מגישים לקבוצה תכנית מינימום, איך ובאיזה אופן נוכל להעביר את הצמצום הזה בפועל, מה הם הענפים שהגדלנו באופן נכר, וכאילו הם שגרמו לנו להכשל. חבל לי מאוד שהחברים הללו מסתפקים רק בצעקות ובדיבורים סתם, ולא עושים את הנתוח על גבי הניר, שנוכל גם אנחנו לדעת ולהבין איך להגשים את החלום שלהם. לי ברור שלו החברים הללו היו רק קצת יותר מציאותיים, היו רק רואים את האבסורדיות הגמורה, בכול הפרוגרמה כביכול שלהם. המשק גדול באופן טבעי. הוא מוכרח לגדול. המשק הקבוצתי לא יכול להסתפק רק בענף אחד. יותר מדי מסוכן לבנות את כל ההכנסה אפלו על ענף מפותח ומסודר, כמו הרפת ועל א. כוכ? על יתר הענפים. השנה ענף הלול בירידה, היתה מחלה וגמרנו בהפסד.

YHM

עמוד 187 ביומן

האם מזה נלמד שיש לבטל את ענף הלול? אני יותר מבטוח, שאותם החברים המדברים על צמצום, יהיו הראשונים לשכלל את הענף הזה, לשפר אותו, בשביל שהוא ישלם את יום העבודה אם יושקע בו הכול מה שנחוץ. בכל אופן אין מקום עכשיו לדבר על הקטנת הענף, על זה שבנינים יעמדו רקים בלי עופות. להפך תבוא בטח הצעה לבנות מחסן, סככות וחדר אנקובטורים מסודר.

הרפת. אמנם יש גבול לגדול. פעם חשבנו רפת של 20 ראש ועכשיו נמצאים 130 ראש, ואחרת זה לא יכול להיות. זהו המקור העיקרי להכנסה. היא מוכרחה היתה לגדול ועכשיו אין לדבר על הקטנת מספר הראשים. יש מקום לדבר אם עוד להגדיל על 10-20 ראש או לא, אבל אין כאלה אשר יציעו למכור פרות בשבל שברפת יהיו עסוקים פחות שני חברים.

המטעים. הענף הזה בעצם לא גדל וכמעט שלא גדול. מה יש לנו: 40 דונם כרם שקרובים להתננות, 30 דונם עצי פרי - ולזה החברים קוראים הרבה?! יראו לי החברים איפה כאן הפזור וההתרחבות. על סעיף הבנין כאן מיותר להתעכב. כאן דווקא ההפך: המקסימליסטים מדברים על צמצום בבנינים וצמצום בהוצאות מסוג זה, והצד שכנגד לא יודע לרסן את עצמו. בכל אופן כולנו באנו למסקנה שיש מקום אצלנו ל-8-9 איש שיעבדו בקביעות בבנין ותקונים.

המסקנות הן ברורות. בשביל לעבד את המשק הקטן הזה אנו צריכים להיות לא פחות 85-90 חברים. בזה אפשר להוכיח מסידור תוכנית עבודה לחדשי הקיץ, ועוד יותר מזה מסודר יום יום. יש עוד הרבה טעמים שזה מחייב מספר כזה של חברים. אם לא נגדל, אם לא נכניס חברים חדשים אנו נלך ונתנון, אנו נפול תחת משא של ההוצאות המשקיות המרובות וסבל העול.

מספיק שיחסרו שלושה אנשים לשתילת עגבניות או איסוף הפרי. כמה מרירות כל זה יכניס בחיינו, והנה פתאום אותם האנשים נהים לאנשי כלכלה ומדברים כאילו על זה שאנו לא מוסד חושב. אנו הגענו במשק למצב כזה במשק שהוא יכול לכלכל 90 חבר בכבוד. בלי כל התעמקות. מובן שהעבודה צריכה להיות מסודרת, צריכים להוצר כמה ענפי חקלאות מכניסים כמו משתלה ועוד, ואין אני מבין מה כל הרעש של האופוזיציה החזקה שקמה לפתע פתאום, והתחילה

להזהיר מפני בנקרוט וקטטרופה. מענין היה גם לאחרים לדעת איפה היא הקטטרופה, ואם היא ישנה מי הגורם לה. צריך להיות ברור לכולם שאנו רק חברי היסוד של קרית-ענבים, לא נוכל להחזיק מעמד אם לא נכניס אלנו חברים, אשר עכשיו יחד אתם, ואחר כך הם הם שימשיכו את מפעלנו. החברים שעוד טרם הכירו בזה יכירו בזה אחר כך. אין ברירה אחרת, לכן צריכה להיות הסתגלות, צריכים להיות מציאותיים. ואני מסכים עם דברי הלל שבמלה "אנחנו", דבר מה השתנה.

ואני אומר "שאנחנו המשותף הזה" צריך לשמור על שלמות הקבוצה. אין מקום לעשות מהקבוצה ערב רב. יש לשמור על הפרצוף של הקבוצה.

בקבוצה צריכים להמצא חברים אשר יש להם המינימום הנדרש מחבר הקבוצה: יחסו לעבודה ומסירותו, מנימום של הסתגלות לסביבה ולחברה. כיום לדעתי ישנם חברים ששני הדברים ביחד חסרים להם, וצריך להיות העוז להגיד להם תלכו.

אשר למספר החברים, אנו מוכרחים, בשביל לשמור על המנימום של תשעים חבר, לקבל אפילו עוד 15 חברים, כי גם כאן אני לומד מהנסיון של העבר, רבים עוד יהיו שילכו ועוד הרבה זמן יעבור עד שסוף סוף יסתמן איזה גוש, יתבלטו כמה חברים ושבוצון יקבלו עליהם את סחיבת עול המשק. אבל אם נסגור את השערים שלנו ולא נרצה להרשות שימצאו כאן יותר חברים מהמספר של תשעים, אז נהיה בבחינת ילד יחיד אצל ההורים שתמיד פחד האסון נגד עיניהם.

מובן, כל החברים הנוספים עובדים בעבודה צדדית ולא נופלים למשא למשק. מחובתנו לדאוג לדירה להם. ואשר לסדר קבלת החברים אביב ויתר הקבוצים לדעת: הקודמים צריכים להיות חברי אביב לפי רצון החברים שלהם. מיתר הקיבוצים צריך להמצא אצלנו גרעין במספר של 10 חברים למשך שנה. אם במקרה במשך הזמן הזה חברי "אביב" לא באו הם נחשבים לחברי הקבוצה. ברור שאסור לגרעין לעזוב את הקריה בלי הסכמה הדדית.

עצתי לחברים החושבים את עצמם בבחינת שְׁכָעִים לזכור את שנות הרעב, וטרם שיוציאו החלטה סופית למספר החברים שיש עוד אפשרות לקבל אלינו - הטב לחשוב.